

DIKT I UTVALG

Dikt av Roald Martin Guleng (1921 – 1991)

INNHOOLD

Forord	side 2
Igjennom natten	side 3
Prolog ved avgangsklassens kveld	side 3
Jeg vet	side 5
Det var en gang	side 6
Hvis	side 7
Kallet	Side 8
Lykke	side 9
Bare en gutt	side 10
En venn	side 10
Tid	side 11
Ved en skillevei	side 12
Jeg sender deg	side 14
Credo	side 15
Legende	side 17
Ved årets port	side 17
Å miste	side 18
Til de trofaste	side 19
Til et brudepar	side 20
Alf Pettersen, 70 år	side 20
På skiva til eit solur	side 21
Sammen igjen	side 22
Lammet	side 23
Våg det store	side 23
Ennu	side 24
Berørt av en mesters hånd	side 25
Den kristne skole	side 26
Et barn til låns	side 27
Til oss selv	side 28
Etterord	side 29
Ønske	side 30
Oktober	side 30
Den beste vinen	side 31
Uten navn	side 31

Forord

Roald Guleng var godt kjent i den norske adventfamilien. Han arbeidet som forkynner i alle de norske distriktene. Fra 1967 var han lærer ved Tyrifjord videregående skole. I tillegg til hans dikt vil mange huske artikkelseriene "Brev fra en barndom" og "Søster Sebedeussen".

Allerede som tenåring på Onsrud Misjonsskole begynte Roald Martin Guleng å uttrykke seg gjennom dikt. Tromsø - gutten kom dit som 14-åring, og fikk pliktarbeid i fjøs og stall. Ett dikt er ikke tatt med i selve samlingen, - det har det nok aldri vært meningen at det skulle offentligjøres. Vi fant det i en liten skrivebok fra skoletiden. Av årstallet fremgår at han kan ha vært ca 16 år gammel, scenen er en bibeltime med bibellærer Stene.

*Jeg vet bare ett: Jeg er trett.
Jeg vil ikke snakke, jeg vil ikke tenke
Jeg vil ikke skjenke Stene et ord.
For alle de andre svarer i kor.*

*Ordene svirrer, svarene turrer.
Emnet forvrenges, logikken utestenges,
Alt er bare et eneste rot.
Den hviteste sannhet, så svart som sot.*

Senere gjennom livet, helt til hans siste år, viste han at versekunst, egen eller andres, var til glede og sjelebot. En del av det han skrev av mer privat natur, eller som virker uferdig, er ikke tatt med her. Nesten alt av det som har vært på trykk, er tatt med.

Diktene er satt opp i noenlunde kronologisk rekkefølge. Der vi har årstall er dette tatt med. Slik kan man følge utviklingen i innhold og uttrykksmåte.

Vi håper at diktene vil være til glede og oppmuntring.'

Familien.

Igjennom natten.

Nyttår 1941.

Igjennom natten
går en upåaktet sti,
en vei vi aldri her vil glemme.
Og i vår tanke lyder der en stemme
som nynner hjemmets kjære melodi.

I natten og i tanken er vi hjemme.

PROLOG VED AVGANGSKLASSENS KVELD

Onsrud 9. Mai 1942

Det å leve som en kristen
er å stå på lengste listen
over dem som ondt skal lide –
er å være første navnet.

Den som helt skal handle
som det store mønster gjorde
må bli sparket, spottet, hånet,
må bli pint og ofte plaget,
aldri skånet.

Det med ord å helt bekjenne
at du livets veg vil vandre,
at du leve vil for andre
er en dåd som rikt blir lønnet
selv om strømmen stridig går.
Om du så deg selv må glemme –
tenk på hjemmet
og den lønn som der du får.

Om du enn for livet kreves
i din kamp mot mørkets makter
og den ondes mange pakter
var ditt offer ei forgjeves.

Hvordan går det vel med kornet
som blir kastet ned i jorden?
Det må dø
før dets frukt mot solen stiger.
Alt det liv som før var frø,
spirer jo av selve døden
når dets fold mot morgerøden
bærer bud om livets seier.

-Selv om du skal spottes, hånes,
ofte pines, aldri skånes,
ja, kan hende også dø.
Vit, at da som selve kornet
blir din død det ene store,
nemlig evighetens frø.

Det å leve som en kristen
er å se den siste fristen
for de andre.

-Er å vise dem at stien
fører fram til livets rike
selv om den er tung å gå.

-Vise dem at lønnen venter
og at Han som høsten henter
vil at de den og skal få.

Det å leve som en kristen
er å ha et mål i livet.

-Er å ville.

-Ikke danse etter spillet
til en annen som ei vet
at livets mål er bare stien –
Stien til din evighet.

Bakom tinden er en topp.
Skjønt den synes fjern og blå
langt der borti tåkedisen
er den dog et mål å nå –

Herre! Ved din hjelp er målet slik:

Det å bryte alle stengsler,
det å sprengte alle fengsler
for din vilje,
ved din viljes rettvishet.

Men – over målet er et mål.
Hjelp oss Gud til dit å stige!
Stadig høyere, stadig lengre.
Hjelp oss, Gud, å velge Deg,
velge lykken, velge freden,
velge livet, velge gleden
før den siste skilleveg!

JEG VET

1944

Jeg vet en veg som mange vel vil vandre.	Matt. 7:13
Jeg vet en sti; hvor bare få vil gå.	Sal. 25:10, 119:35
Jeg vet en sei'r som seirer over andre.	1. John. 5:4-5, Rom. 8:37
Jeg vet en lønn den seirende vil få.	Åp. 3:21
Jeg vet en gnist som fenge kan hvert hjerte.	Ap. gj. 2:17-18
Jeg vet en brann som luer i hver barm.	Ap. gj. 26:28
Jeg vet en ild som flammer fra hver kjerte.	Matt. 5:14-16
Jeg vet en trøst for rik så vel som arm.	Luk. 2:25
Jeg vet et lys som splitter hvert et mørke.	Sal. 119:105
Jeg vet en kilde som gir livsens vann.	Jer. 17:13
Jeg vet en brønn som ei blir tørr i tørke.	Jer. 2:13
Jeg vet et regn med ånd og kraft og brann.	Joel 2:23
Jeg vet et mål som lyser gjennom døden.	Ap. gj. 7:56-57
Jeg vet en tro som seirer over den.	Hebr. 11:13
Jeg vet et håp som trosser selve nøden.	Joh. 16:33
Jeg vet en død som snart blir liv igjen.	1. Tess. 4:16
Jeg vet et smil som seirer over tåren.	Jes. 25:8
Jeg vet et ord som gir hver motløs håp.	Hebr. 12:3-6
Jeg vet en bønn som bedres over bårn.	Luk. 7:12-14
Jeg vet en sved som er hver kjempers dåp.	Mark. 10:39, Luk. 22:44
Jeg vet en kamp man seirer eller faller.	Ef. 6:12
Jeg vet et sverd som svinges trutt i den.	Ef. 6:17
Jeg vet et rop som maner og som kaller.	Matt. 11:28-30
Jeg vet en strid som snart blir fred igjen.	2. Tim. 4:7-8
Jeg vet en tørst som intet vann kan slukke.	Sal. 42:2-3
Jeg vet en sult hvor ingen mat formår.	Amos 8:11
Jeg vet en frukt som ingen ønsker plukke.	Jer. 6:19
Jeg vet en sæd som ingen såmann sår.	Matt. 13:25
Jeg vet en mat som metter mer enn føden.	Joh. 4:34, 6:51,58
Jeg vet en drikk - man tørster ei igjen.	Joh. 4:14
Jeg vet et liv som ei tar slutt ved døden.	Joh. 11:25-26
Jeg vet et mål som vinker bakom den - .	Åp. 21:1

DET VAR EN GANG

I Tidens Tale nr. 1 1946

Det var en gang en konge som skulle komme ned
med kjærlighet og glede, rettferdighet og fred.
De ventet ham med lengsel og sukk i hver en bønn,
at kongen måtte komme - Jehovas egen sønn.

Det var en gang et barn som fødtes i en stall
og ikke som de ventet, i gyllen kongehall.
Det var en gang en konge som ble til barn på ny.
Det var en gang et barn som intet hus gav ly.

Og barnet ble en voksen. Han så sitt folk og land.
Han måtte bygge noe - han ble en tømmermann.
Et hus han ville bygge i sten av ånd og kjød,
og muren skulle være hans rettferdsliv og død.

Han gjorde huset ferdig. Kun få fikk flytte inn.
Det var de synderene på hjerte, hånd og sinn.
De andre ville ikke - de ville ikke se.
De ville ikke høre og ville ikke be.

De hengte ham på treet til han var død og kold.
De ville rive huset fra tak til grunnens voll.
Om taket ble litt skadet så stod dog vollen trutt.
For nå var verket fullbrakt og seiren viss til slutt.

Han sprengte keiserseglet og kom av graven ut.
Og nå var barnet konge, og kongen var blitt Gud.
Han sa farvel til sine og fór til Riket hjem.
Der skulle han berede et rom for hver av dem.

Og tømmermannen bygger for hver en trofast venn. -
Men når han snart er ferdig, så kommer han igjen.
For da er huset rede og de kan flytte inn,
som venter ham med glede i handling og i sinn.

Da skinner kongekronen og barnet bærer den.
- Konge - Barn - og Konge - . Snart kommer han igjen!
Nå venter vi en konge som folket gjorde før,
og det er han som banker på hjertets lukte dør.

Og hvis vi åpner døren, så åpner vi vårt sinn -
Og da vil ærens konge med glede komme inn.
For når han snart skal komme, så vil han hente dem
som hyser Krybbebarnet i hjertehusets hjem.

HVIS

Inspirert av engelsk tekst. 1949.

Hvis havet var blekk
og jorden papir
og trærne penner
ferdig til gjerning
og hver mann, hver kvinne
hver skapning en skriver –

Hvis jeg var en konge
med makt til å byde,
jeg skulle befale
hver skriver å gripe
sin penn for å skrive
på kjempepapiret
til arket var dekket
og blekkhuset tømt.

Jeg skulle diktere
så fjellene lyttet
og stjernene smilte
og himmelen strålte
og bekkene lo.

Og skriverne skulle
med iver nedtegne
hvert ord, hver en setning,
til arket var dekket,
til blekket var oppbrukt
og pennene knekket.

Hvis jeg var en dikter
som kunne diktere
og skriverne kunne
min hjertesang skrive
til jorden var full
av hans kjærlighet –

KALLET

Washington 24. mars 1950

Han banket ømt på hjertets dør.
Jeg lukket sakte opp
mitt mørke, kalde hjerterom
for Ham som tømte dødens kopp -
"I dag", sa Han, "vil Jeg kalle".

Han strøk min trette panne glatt.
Jeg lot det langsomt skje.
Mitt hårde, fjerne syndesinn!
Han så meg i min ynke og vé:
"I dag", sa Han, "vil Jeg trøste".

Han tok min hånd så mildt i sin.
Jeg la den litt i Hans.
Min skitne travle verdenshånd!
Hans øyne skjén med kjærlig glans:
"I dag", sa Han, "vil jeg lede".

Han tok min fot med kjærlig hånd.
Jeg fulgte i Hans spor.
Min tunge, trette verdensfot
ble lett, ble ren med kurs fra Jord.
"I dag", sa Han, "vil Jeg føre".

Han tok mitt hjerte som det var.
Jeg ga det villig hen.
Mitt syndesyke hjertes vekt
ble løftet av, Han løftet den.
"I dag", sa jeg, "vil jeg tjene".

"I morgen", sa Han, "vil Jeg kalle".

LYKKE

Omkr. 1960?

Jeg undres på hva lykke er -
Å sitte i en liten båt
på solfylt hav ved blanke skjær
og ikke gjøre noen ting,
men bare døsige drømme der?

Jeg undres på hva lykke er -
Å gå i fjell blant tusen tjern
med landet kledd i høstens klær,
når himlen høy og verden vid
er ett med dine tanker der?

Jeg undres på hva lykke er -
Å gå på ski i nyfalt sne
og føle freden fjern og nær
og kjenne i ditt hjertes dyp
at freden trygt har ankret der?

Jeg undres på hva lykke er -
Et hvitmalt hus med rødtegl-tak
imellom gamle, tunge trær
og hjertets stille kjærlighet
hos dem som ydmykt lever der?

Jeg tror jeg vet hva lykke er -
Det er å ville, handle, tro
og modig trosse stormfullt vær.
Det er å stå på sannhets grunn
og plante troens banner der.

Jeg føler fast hva lykke er -
Det er å elske alle dem
som jeg av hjertet ei har kjær,
å odle sinnets åkerjord
og dyrke håpets roser der.

Jeg ser så klart hva lykke er:
Å eie fred i ufreds tid,
å kaste selvets lånte fjær,
å bygge opp en livsverk-haug
og ligge glemt og bortgjemt der.

Jeg vet for visst hva lykke er -
Det er med kraft å storme fram
med sannhets seierrike hær.
Det er å stole helt på Ham
og dvele skjult og skjernet der.

BARE EN GUTT

Gjendiktning fra engelsk tekst av Edgar Guest

Ingen vet hva en gutt er verd,
en gutt i sitt strev, sin lek,
en gutt som plystrer på vei og tun
og ler av en skøyerstrek.

Ingen vet hva en gutt er verd,
og verden må vente og se.
Hver æret mann i en stilling stor
var en gang en gutt, kun det.

Ingen vet hva en gutt er verd,
med ansiktet iverrødt.
Han bærer på skatter som ingen ser
i hjertet så dypt og bløtt.

Ingen vet hva en gutt er verd,
en barfotet gutt som ler.
Så ha et smil og et vennlig ord
til hver en gutt som du ser!

EN VENN

Gjendiktning fra svensk tekst av Nils Bolander

En neve, hård og smal,
slo trossig på min dør.
Jeg kjente dens signal.
Jeg hadde hørt det før.

Du slipper ikke inn!
Jeg hater deg, du sorg!
All hjertets fryd er min,
og her er lykkens borg.

Da talte han så strengt
med ord, jeg minnes enn;
"Hold ikke hjertet stengt!
Jeg er din beste venn.

Din fryd er evig tørst,
et flyktig øyeblikk.
Og du må smake først
av sorgens mørke drikk."

Da opp fløy dørens lås
og inn dro sjelens venn.
Blås, sorgens stormer, blås!
Brenn, smertens branner, brenn!

TID

1970

Hvem er du, rovdyr,
som så grådig eter
av mitt livs kjøtt?
Tikkende sekunder
river du ut av mitt sinn, min sjel,
mitt engstelige hjerte.

Født for å dø?

Hvem er du, tid,
i andre verdener enn vår?
Nei, ikke som villdyr
raser du blant skapningene der.
Du er venn.
Stadig gir du deg selv med nytt liv
til dem som også sprang ut
av Hans hånd,
våre frender
i stjernetakenes svimlende dyp.

Evighet –
Utrolige ord.
Alltid strømmer dagenes elv,
ren, dyp, ny.

Tid, uten slutt.

Alltid stå opp til dager
fulle av frihet og fryd,
fred og friskhet,
med helse og meningsfylt arbeid,
uten tretthet,
i solens vrimmel,
på talløse strender,
endeløse,
med sand til mitt timeglass.

Der, tid, er du liv.

VED EN SKILLEVEI

Prolog til gymnasiets avgangsklasse ved THS 1971

Hva er livet?
Spør den unge
som nå først sitt liv
skal leve,
som skal begynne helt å leve.

Vi er unge, vi vil leve,
leve livet, dette ene,
denne dyrebare gave
fra en hånd vi lite kjenner.
Jenter, gutter, unge, sterke,
med et liv
som helt er vårt.
Nå skal livet herlig leves!

Men, så stanser vi i spranget.
For fra dype, dunkle dybder
stiger det et rop i sjelen:
Hva er livet,
som jeg nå så sterkt skal leve?

Kanskje er det karriere?
Tjene mange, gode penger,
kjøpe hus og båt og bil,
sitte foran TV skjermen,
spise godt,
og elske, nyte,
kreve meget,
nyte, herske?

- Men hva er da
- dette livet
- som jeg nå så sterkt
- skal nyte?

Kanskje er det ære, ære?
Anerkjennelse og ros?
Prises høyt for dyder, dåder;
det jeg tenkte, gjorde, sa?

Kanskje livet er å dyrke
selvets dyre, døde roser
i mitt hjertes kalde hage?
Løftes høyt av smig'ren, prisen,
varmes dypt av all applausen,
-at jeg var så dyktig, god?

Herske, nyte?

Men hva er da dette livet
som jeg nå så rikt skal nyte?

Hvor går veien?
Spør den unge,
som på fremtids vei
skal vandre,
som står skjelvende på grensen
til et ukjent, lukket land.
Fjell og kløfter ligger foran.
Målet synes svært å øyne.
Ja, vi kjenner ikke målet.

Kloke, sterke stemmer kaller
oss fra mange land og tider
om at veien kun går der
og kun går der.

Diktere og filosofer,
verdens vise, ja, de vise,
sier oss at veien, veien,
den går der og der og der.

Å, det er så mange røster,
som så sterkt og stille hvisker,
ja, som smigrer, truer, lokker,
så vi kjenner ikke veien,
og et mål vi øyner ei!

Hva er livet?
Hvor går veien?
Spør den unge
i sin valgets midnattstime.

Ute fra vårt midnatts- mørke
roper det igjennom natten,
kaller sterkt en stille stemme
etter dagens, selvets strid:

Hør, jeg svarer deg, du unge,
jeg som sannhet er, og veien,
jeg som selv har skapt din lengsel
etter svar på livets mening.

Livet er seg selv å glemme,
ikke herske, men å tjene,
ikke kreve, men å gi.
Livet er å dypt seg bøye
for å gi en fallen hånden
der de andre gikk forbi.

JEG SENDER DEG

Gjendiktning fra engelsk tekst av G. Margaret Clarkson

Jeg sender deg til arbeid ubelønnet,
som ubetalt, uønsket og ukjent;
å bære hån, og tåle spott, foraktet.
Jeg sender deg; til slitet er du sendt.

Jeg sender deg til hjelp for såre sjeler,
til strev for dem, til våking, gråt og bønn;
å bære byrder for en syndtrett verden.
Jeg sender deg til lidelse i lønn.

Jeg sender deg til ensomhet og lengsel,
med hjertesorg for dem du elsker så:
forsake hjem og venn og alle kjære.
Jeg sender deg, til dette skal du gå.

Jeg sender deg bort fra din karriere,
å dø fra selvet, dø fra deg og ditt,
å streve kjærlig der hvor du er hatet -
Jeg sender deg, å gi ditt liv for mitt.

Jeg sender deg til hjerter hatefulle,
til blinde øyne som ei ønsker se,
å gi ditt blod, om dette blir nødvedendig.
Jeg sender deg til ditt Getsemane.

Som min Fader har utsendt meg,
slik jeg sender deg!

CREDO

*Hilsen til avgangsklassen ved THS 1974.
I Evangeliets Sendebud september 1974.*

Jeg tror at sol og fjell og sne
og dyr og fugl og blomst og tre
er skapt av En som alltid er
bak tid og rom og stjerners hær.
Jeg tror at alt i syn og sans
er skapt av ham, og derfor hans.

Jeg tror at alle, jeg og du,
er gjenglans av en skapers hu,
ja, at vi fra hans tanke sprang
mens alle morgenstjerner sang.
Slik er vi skapt på mystisk vis,
vår jord til nytte, ham til pris.

Skjønt Paradisets liv gikk tapt
for mennesket han hadde skapt,
han satte håpets dør på klem
med avglans fra det tapte hjem.
Og midt i alt sitt slep og slit
vil mennesket tilbake dit.

Men først, jeg tror, må noe skje:
Vår purpurs synd må bli som sne.
Skarlagens ull som er så rød
må renses gjennom kors og død.
Jeg tror at gjennom sukk og savn
skal lyse oss et barns navn.

Jeg tror at regn og blest og storm
og mus og makk og ørn og orm
har mening i en all-natur.
Alt hører med, lik moll og dur
i Loreleis og nøkkens spill;
én tone myk, en annen vill.

Jeg tror at nøysomhet og plikt
og kjærlighet og drøm og dikt
er ord som lever og består
så lenge som det hjerter slår.
Men også motløshet og tvil
kan slå imot oss, uten hvil.

Jeg tror på kamp og nederlag,
på viljens trass og seirens dag.
Jeg tror at skuffelser og håp
er vann til livets voksen-dåp.
Jeg tror på liv og død og dom
såvel for vantro som for from.

Og når min sol engang går ned
for siste gang, og kveldens fred
går over i den dype natt,
da tror jeg at en kurs er satt
med stevnen mot et morgengry
høyt over fjell og langt bak sky.

Når så den morgen demrer klar,
da vet jeg at det alt som var
skal få en mening jeg forstår
og takker for i tusen år.
Jeg ser på det jeg gav og fikk
i lys av dette øyeblikk.

Jeg håper håp, jeg tror på tro.
Jeg vet det svinger seg en bro
fra støvet opp mot Sions fjell,
fra mørket opp mot lysets vell.
Tross synd og sorg og sut så stor,
jeg tror, jeg tror - !

LEGENDE

Gjendiktning fra engelsk tekst av ukjent forfatter.

"Det var en gang," så sies rett,
et barn stod fram i Nasaret,
og i hans lille hage der,
sto blomstrende hans rosentrær.

Og da hans roser blomstret nok,
gikk barnet til sin venneflokk.
Til hver en venn i lekens jag
han gav en rose skjønn den dag.

Da sa hans venner mildt til ham:
Det er da, Kristus-barn, en skam -
Se, tømt er alle rosentrær;
til deg det ingen blomster er.

Ta dere rosene, sa han,
men planten annet skjenke kan.
Rundt pannen med dens barneglans
han la en fager tornekrans.

VED ÅRETS PORT

*Fra engelsk. Minnie Louise Haskins 1908
I Ringerikes blad 29.12.1974*

*I sin nyttårstale til det engelske folk 31. desember
i krigsåret 1938 siterte Kong Georg VI dette dikt:*

Jeg sa til mannen som sto ved årets port:
"Gi meg et lys, så jeg trygt kan gå
inn i det ukjente."

Han svarte:
"Gå inn i mørket
og legg din hånd i Guds hånd.
Det skal være bedre for deg enn et lys
og tryggere enn en velkjent vei."

Så gikk jeg frem -
Jeg fant Guds hånd
og trådte glad inn i natten.
Han ledet meg mot fjellene
og mot gryet av dag i øst.

Derfor, hjerte, vær stille!
Hva trenger vel vårt lille liv,
vårt menneskeliv,
å vite,
hvis Gud vet alt?

I livets svimlende strid,
i stort og smått,
der skjuler Gud sin hensikt
med oss.

Å MISTE

16. juni 1977

En dag skal alt tas fra meg:
solen som stråler over vårens himmel,
skyene når de stormer fram i uværet,
eller når de flammer i høstkvelde.

Norefjells hvite isse,
Blefjellets vidder,
åsene i vest under solnedgangen,
huset ved stranden,
havet, båthuset,
hytta ved fjorden,
de sommervarme svabergene,
motorbåtturene mellom øyene,
bærturene på Vikerfjell,
den gamle bilen.

Snart å bli avkledd,
lagt til side,
miste alt;
henne, barna,
endog giftingen.

En kveld skal alt tas fra meg,
fordi jeg tas bort fra alt.

Ikke å være -

Men håpet og troen bærer igjennom,
og nåden.

TIL DE TROFASTE

1978. Ved 100- års jubileet for Syvende- Dags Adventistsamfunnet i Norge.

Minnets fugler flyr tilbake. Tidens elv tar hvil.
Tankens raske traverhester sluker fortids mil.
Seklets sand i timeglasset snart utrunnet er.
Minnets fugler flyr tilbake. Vi er ennå her.

Fattigdom og hat og trengsel var de gamles del.
Dog var deres sannhetsvilje sterk og ren og hel.
Offer, strev og atter offer, våkenetters angst,
lå bak deres arbeidsdager, deres sjelefangst.

Skulle vi vel navne nevne? Nei, vi sier stopp.
På det store glasshavstevne skal de ropes opp.
Ingen heder, ingen ære krones her vi med,
uten det å vitner være på hver sti, hvert sted.

Fred med dere, falne frender. Takk for trofast vakt.
Sannhets tunge ansvarsbyrde var på dere lagt.
Deres rygger krøktes kanskje under slepets vekt.
Derfor skinner sannhetslyset enn for denne slekt.

Mange har på veien vandret. Noen vendte om.
Det var de som så tilbake dit hvorfra de kom.
Jesus sier vi skal minnes hustruen til Lot:
Hvis vi her vår nåtid mister, har vi framtid fått.

Derfor må vår hånd på ploegen gripe mere fast.
Derfor må vi kun se oppad under stormværs kast.
I vår seilas hen mot havnen har vi kursen klar.
Kart, kompass og los er sikret når vi Kristus har.

Vi som lysets arv forvalter, løfte må i flokk.
Og selv da vil byrden være sikkert mer enn nok.
Som vår dag vil styrken være, lyder løftet på;
tusen løfters himmelbjerge der vi trygt kan stå.

Gled deg da, du troens vandrer: snart er reisen slutt.
Gled deg midt i kampens mylder: Satans makt er brutt.
Gled deg over gledens under: Jesus er din venn.
Gleden over alle gleder kommer snart igjen.

TIL ET BRUDEPAR

1977

Nå - seil å heise
og sammen stevne
mot lykkelandet
på livets reise.

Det blåser friskt,
og det slår mot stavnen,
men gjennom brenninger
skimtes havnen.

Fra mastetoppen
flyr deres merke:
kjærligheten
den røde, sterke.

Godt å vite
i storm og bølge:
at en vil vokte
og trofast følge.

Så flyr en fremad
i storm og stille.
Å seile rett, det er
rett å ville.

ALF PETTERSEN, 70 ÅR 17. april 1979

Vår kjære bror, vi hilser deg
og ønsker deg alt hell.
Vi vet at tidens klokke slår
mot dagens dunkle kveld.
Men i vårt aller innerste,
i det som er oss selv,
der trives håpets blomsterflor
ved troens kildevell.

Men tidens klokke tikker óg
fram mot et morgengry.
Vi øyner alt en demring klar
med gulletts glans på sky.
På livets hav, i brennings brott,
i tusen stormers gny,
kan sjelens skute søke havn
i løfters le og ly.

Med disse ord vi hilser deg
og ønsker deg på ny
en fortsatt seillas trygg og fast
mot livets land og by.
Til dette troens rene land
kan lengslens fugler fly.

På skiva til eit solur: GJER SOM EG, TEL BERRE DEI LJOSE TIMANE

November 1980

Eg og vil telje dei ljose timar
når sola skin og når fuglar syng,
og eg kan vandre dei vide vidder
med elvesus gjennom kjerr og lyng.
Ein himmel høg oppi blået kvelvar
seg over fagre og fjerne fjell.
Og freden søv over djupe dalar.
Så ver det skumt; det er sumarkveld.

Men eg tel berre dei ljose timar,
om sola sig og om det vert natt.
For i meg sjøl må eit ljøs få brenne
når alt i verda vert frå meg tatt.
På himlen svart blinker lovnads-stjerner
som vona gir meg igjen – igjen.
Eg trur at snart attom mørke åsar
og fæle flyer ein morgon renn.

Så eg tel berre dei ljose timar
av di eg veit at min dag vert skum.
Når brått og hardt kjem dei vonde dagar,
då er det seint til å vende um.
Så difor tel eg dei sæle timar,
for tidsnok kjem ho, mi eiga natt
då eg skal slumre i min alkove.
Når alt vert mørke, står ljuset att.

SAMMEN IGJEN

Av Elisabeth Reim

Fra engelsk ved R. Guleng.

I Tidens Tale nr. 3 1981

Vi vandret sammen
langs travle gater,
i butikkene,
i frostkald sne,
over gylne marker,
på sand, fuktet av sølvblanke bølger.

Vi satt sammen
i kirken,
på barnas eksamensfester,
i bilen på ferieturene.

Vi lå sammen
i søvn -
inntil for noen få lange netter siden
da du gikk bort.
En dør ble plutselig lukket,
og jeg kunne ikke følge etter deg.

Nå går jeg alene
i butikkene
og langs de travle gater,
på gylne marker og i fuktig sand.

En dag vil døren åpnes,
og du vil stå der,
uthvilt og styrket,
og jeg vil løpe deg i møte.

Og vi vil vandre sammen igjen,
men gatene vil være mer skinnende,
og gresset grønnere,
og vi kan vandre sammen
i all evighet.

LAMMET

Av William Blake

fra eng. v/Roald Guleng

På et kort til dattersønnen Markus, 1981.

Vet du hvem har skapt deg,
vesle lam, har skapt deg?
Gav deg liv og gresset grønt
ved hver bekk i landet skjønt,
gav deg klær til stort behag,
bløte klær av ullent slag;
gav deg slik en elsket røst,
som er dal og fjell til trøst?

Vet du hvem har skapt deg,
vesle lam, har skapt deg?

Hør hva jeg vil si deg,

lille lam, vil si deg:

Han har kalt seg ved ditt navn,
kaller seg jo selv et lam.

Han er ydmyk, Han er mild;

Han ble barn, og Han var snill.

Jeg et barn, og du et lam,

Begge kalte ved Hans navn.

Lille lam, Gud signe deg!

Lille lam, Gud signe deg!

VÅG DET STORE

. Av Theodore Roosevelt.

Fra eng. ved Roald Guleng, omkr. 1982

Det er ikke kritikeren som teller,
ikke den som peker på hvor
den sterke snublet,
eller hvordan den dådrike
kunne gjort det bedre.
Æren tilhører den
som er midt i kampen,
hvis ansikt er skittent av støv
og svette og blod;

Som kjemper tappert,
som taper og mislykkes
igjen og igjen;
som føler den store forpliktelse,
og som brenner ut
for en verdig sak;

Som, i medgang, endelig opplever
triumfen ved den store seier,
og som, i motgang, hvis han taper,
i det minste taper mens
han våger det store;
slik at hans navn aldri skal nevnes
blant de kalde og redde,
de som kjente verken
seier eller nederlag.

ENNU

I Tidens Tale nr. 5 1982.

Underlig
å våkne langsomt
mens morgenen
kommer krypende inn
gjennom sprekken i gardinene.

Underlig
at en ny dag
kommer listende til mitt hus
med min ugjorte gjerning.

Tydelig hører jeg
små bølger
tasse i land.

Fjernt fra fjorden
fløyter en svane
sin hilsen
til det grå lys.

En flue surrer i taket.

Underlig
å våkne en slik morgen!

Ennu.

BERØRT AV EN MESTERS HÅND

*Gjendiktning fra engelsk tekst av ukjent forfatter
I Tidens Tale nr. 5, 1984.*

Den var medtatt og slitt, og salgsmannen
hadde en velgrunnet tvil
med å spille sin tid på en brukt fiolin,
men han holdt den opp med et smil:
"Gi nå et bud på en brukt fiolin!
Hva begynner vi bydingen med?"
"En dollar". "En dollar, nå to, bare to?"
To dollars. Hvem høyner til tre?"

"Første gang ropt, andre gang ropt;
nå går den for tre", men stopp!
Fra bakerste benk en gråhåret mann
kom fram og tok buen opp.
Så tørket han av fiolinens støv
og stemmet fram strengenes klang.
Så spilte han mykt en skjønn melodi,
så herlig som englesang.

Musikken sluttet, og salgsmannen sa
med en stemme så lav som et sukk:
"Hva blir jeg nå budt for en slik fiolin?"
Og han holdt den opp med et bukk.
"Ett tusen dollars; hvem høyner til to?
To tusen, hvem høyer til tre?
Tre tusen en gang, tre tusen igjen,
og nå er den solgt for det."

Folket klappet, men noen sa:
"Vi kan ei forstå det er sånn.
Hva forandret verdien?" Mannen sa:
"Berøring av mesterens hånd."
Slik mang en sjel uten livsmelodi,
så medtatt og lagt i ruin,
blir solgt på auksjon for en latterlig pris,
omtrent som en stygg fiolin.

En rett med linser, et glass med vin,
og så er han kommet på gli.
En gang under, og en gang til,
og snart er det hele forbi.
Men Mesteren kommer; en tåpelig flokk
kan aldri forstå det er sånn,
at et under kan skje med en sønderknust sjel,
ved berøring av Mesterens hånd.

DEN KRISTNE SKOLE

Omkring 1983 (?)

legger stor vekt på kunnskaper,
men større vekt på egenskaper,

for den kristne vet at
det går an å være
genial
uten å være god,
åndfull
uten å være åndelig,
godgjørende
uten å være gudfryktig,
en tenker
uten å være en troende,
tilsynelatende klok
uten å være virkelig klarsynt.

Man kan ha
forstand
uten å ha forståelse,
gode meninger
uten å ha en god moral,
gode kunnskaper
uten å ha en god karakter,
viten
uten å ha visdom,
utdannelse
uten å ha dannelse.

Det er i høy grad mulig å gripe
de ytre, glitrende, tilsynelatende verdier
uten å fatte at mennesket, dypest sett, er
et åndelig vesen,
og at det derfor ikke lever av
intellektuelt brød alene.

Derfor vil den kristne ha
en kristen skole.

ET BARN TIL LÅNS

Gjendiktning ved **Roald Guleng**

fra engelsk tekst av ukjent forfatter. 1985.

Jeg låner deg en liten stund et barn, min Herre sa.
Så gled deg mens det er hos deg, og gråt når det må dra.
Det kan bli seks, ja sju år med, og kanskje tjuetre,
du må, til jeg sender bud, så herlig elske det!
Hun vil gi glede rik og dyp til den dag bort hun går,
men kjære minner vil du ha som balsam på ditt sår.

Jeg kan ei love hun vil bli, for alle må gå bort,
men livets lekser på min jord, dem vil hun lære fort.
Jeg søkte på den vide jord en lærer sann, for meg,
og blant de millioner der falt valget mitt på deg.
Gi henne all din kjærlighet; det ei forgjeves var,
og hat meg ei når jeg en dag tilbake henne tar.

Jeg syns jeg hørte dere sa: "O Gud, din vilje skje!"
For all den glede hun vil gi, kan sorgen følge med.
Vi verne vil med kjærlighet ditt barn, mens tiden går,
og for den lykke hun oss gir, du takken fra oss får.
Men skulle hun bli kalt fra oss før vi det regnet med,
vi sørger uten bitterhet, på troens ventested.

TIL OSS SELV

*"Røyse, 7. nov. 1985 kl 03.15 – 04.00." (Notat på manuskriptet)
Til en venn som brått mistet en av sine.*

Sorgen
er Nu

sorgen
den stadige gnagende
alltid fortærende
den tause
er Nu

De sørgende
i savnet
det tomme rom
i skriket
i ekkoet fra Da
lever Nu
gråter usynlige tårer
lider
blir spist opp innenfra
usynlig
Nu

Huskes et Da

Dengang da solen skinte
over samværrets dager
Netter
pust i mørke
En hånd

Leken
over enger
i skogen
på veier og svaberg
latteren
de felles tårer

Meget er lyst
så godt å minnes
i det herlige
Da

Da vi elsket hverandre
da vi -

Siden
hinsides Nu
bortenfor Nu

Håpet
som ikke kan dø
som strekker
sine skjelvende hender
svake

bedende
lengtende
mot et lys
mot et kanskje
et sikkert

Siden
hinsides sorgen
et gjensyn
sinnenens jublende møte
på tidenes strender
mens evige bølger
synger
møtenes usigelig sanger
i det Siden
som alltid ER.

Sorgen
er Nu
er minnenes Da
er håpets
er troens
er -
er også et Siden

Snart

ETTERORD

Røyse, 20/11 - 1985

Jeg har vært på Jorden.
Jeg har vandret over
de grønne enger.
Jeg har skuet
de herlige fjell
og har seilt på
det store hav.
Alle skogene var mine.
Jeg har levet
blant menneskenes barn.

Jeg lette etter
den kostbare perle
Jeg fant den store skatt
mens jeg odlet
mitt livs åker.
Jeg prøvde å selge alt
for å kjøpe sannhet.

Og nu, - stjerner
over en mild aftenhimmel.
Natten nærmer seg
over de vestlige fjell.
Snart rødmer solen
i øst.

ØNSKE

1986.

Bare en liten spiker, Herre,
vil jeg så gjerne være.
Bare en spiker i veggen,
som ikke kan bøyes i bue,
men holder ditt bilde oppe,
så høyt og så friskt til skue.

En helt ubetydelig spiker
vil jeg så gjerne være.
Bare en liten spiker
som ingen i verden kan kue,
men bærer ditt bilde, min Jesus,
så høyt og så herlig til skue.

OKTOBER

Skrevet oktober 1988. I Tidens tale nr. 4, 1989.

Lav sol over gyldne trær.
Flammende skog.
Bjerker, søyler,
passende til Paradisets port.

Løv i flagrende flukt
mot jorden;
ett nu, ett da,
mange, mange,
som blir
muld.

Hvorfor ikke
jeg?

DEN BESTE VINEN

1989 – 1990 ?

For lenge siden
sa Mesteren
at den beste vinen
var til slutt.

I sin uforståelige visdom
kan han gi blomster
i sorgens have.

Og i sin godhet kan
han fremdeles
servere ypperlig vin,
selv om det er sent på dag.

UTEN NAVN

*Notat på manuskriptet: "I bilen, sabbaten 26/1- 1991, mellom Gjøvik og Lillehammer".
Det siste diktet han skrev.*

En kveld skal du stå
på en strand
og gråte,
alene.
Alle dine skip er reist.
Ytterst ute
skimtes de siste seil.

Fjernt,
et sted,
aner du en havn,
der værbitte skip ankrer,
i trygghet;
der trette sjømenn hviler,
finner trøst,
etter den lange ferd.

Ja, også du.